

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1711

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Rostaš-Beroš, predsjednice vijeća, Ljiljane Karlovčan-Đurović i Sanje Štefan, članica vijeća, uz sudsku savjetnicu Lidiju Ravlić, zapisničarku, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekom d.d., Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, kojeg zastupa Maja Mandić, po generalnoj punomoći Su-992/2009, protiv tužene Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, koju zastupa predsjednik Vijeća dr. sc. Dražen Lučić, uz sudjelovanje zainteresirane osobe H1 Telekom d.d., Put Trščenice 10, Split, kojeg zastupa Helena Čerina, suradnik za regulatorne i pravne poslove, radi isplate naknade za zakašnjenje, na sjednici održanoj 17. lipnja 2015.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev kojim tužitelj zahtijeva poništenje rješenja Vijeća Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije klasa: UP/I-344-08/14-03/04, urbroj: 376-04-14-11 od 18. lipnja 2014.

II. Ova presuda bit će objavljena u »Narodnim novinama«.

O b r a z l o ž e n j e

Označenim rješenjem tuženika pod točkom I. izreke utvrđeno je da H1 Telekom d.d. ima pravo na naknadu:

a) za zakašnjenje Hrvatskog Telekom d.d. u otklanjanju kvarova/smetnji za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa za sve korisnike navedene u specifikaciji Hrvatskog Telekom d.d. od 27. ožujka 2014., a u visini cjelokupnog iznosa veleprodajne naknade prema članku 8.2.2. Standardne ponude Hrvatskog Telekom d.d. za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa Internetu koja je bila u primjeni od 1. listopada 2013.

b) za zakašnjenje Hrvatskog Telekom d.d. u otklanjanju kvarova/smetnji za uslugu izdvojenog pristupa lokalnoj petlji, za sve korisnike navedene u specifikaciji Hrvatskog Telekom d.d. od 27. ožujka 2014., a u iznosu iz članka 15.3. Standardne ponude Hrvatskog Telekom d.d. za uslugu izdvojenog pristupa lokalnoj petlji koja je bila u primjeni do 1. listopada 2013.

c) za zakašnjenje Hrvatskog Telekom d.d. u ispunjavanju obveza u rokovima propisanim odlukom HAKOM-a klasa: UP/I-344-01/12-03/02, urbroj: 376-11/12-07 za 27 korisnika navedenih u specifikaciji H1 Telekom d.d. od 27. ožujka 2014., a u iznosu mjesečne naknade iz članka 5. Standardne ponude Hrvatskog Telekom d.d. za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa Internetu koja je bila u primjeni do 1. listopada 2013.

d) za zakašnjenje Hrvatskog Telekom d.d. u ispunjavanju obveza u rokovima propisanim odlukom HAKOM-a klasa: UP/I-344-01/12-03/02, urbroj: 376-11/12-07 za 66 korisnika navedenih u specifikaciji Hrvatskog Telekom d.d. od 27. ožujka 2014., a u iznosu iz članka 4.10. Standardne ponude Hrvatskog Telekom d.d. za usluge međupovezivanja koja je u primjeni od 1. srpnja 2013.

Točkom II. izreke navedenog rješenja naloženo je Hrvatskom Telekomu d.d. da u roku od 8 dana od dana primitka rješenja izvrši obračun naknade iz točke I. rješenja i obračunati iznos isplati H1 Telekomu d.d.

Tužitelj je podnio upravnu tužbu u kojoj u bitnom tvrdi da prvenstveno osporava nadležnost tuženika za odlučivanje u predmetnoj stvari upućujući na odredbu članka 20. Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine« 73/08., 90/11., 133/12., 80/13. i 71/14. – dalje u tekstu: ZEK) s obzirom na to da sporne obveze nisu neposredno i bitno vezane uz izvršavanje ZEK-a. U predmetnoj stvari sporna je isplata naknade za zakašnjenje u ispunjavanju određenih ugovornih obveza, što nije obveza iz ZEK-a, već obveza iz ugovora i Zakona o obveznim odnosima pa smatra da je u predmetnoj stvari tuženik odlučio o stvari iz sudske nadležnosti što navedeno rješenje čini ništavim. Nadalje ističe da naknada za kašnjenje otklanjanja kvarova/smetnji za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa i uslugu izdvojenog pristupa lokalnoj petlji nisu u području odgovornosti tužitelja jer ih on nije mogao otkloniti zbog nemogućnosti pristupa lokaciji u vlasništvu treće strane.

Nadalje tužitelj ističe prigovor pogrešne primjene Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine« 47/09. – dalje u tekstu: ZUP) te upućuje na odredbu članka 98. stavka 3. tog zakona koja se primjenjuje u postupcima donošenja rješenja tuženog tijela, navodeći kako ista određuje da izreka mora biti kratka i određena. Osporenim rješenjem nisu određeni, po mišljenju tužitelja ni parametri za izračunavanje iznosa koji bi tužitelj trebao platiti po osporenom rješenju pa smatra da je iz tog razloga izreka neodređena i neizvršiva, jer se njome ne rješava već generira novi spor. Zaključno tužitelj predlaže da Sud održi raspravu ako zauzme stajalište da primjena materijalnog prava te formalni procesno pravni nedostaci predmetnog rješenja nisu sami za sebe dovoljan razlog da sud rješenje oglasi ništavim ili da ga poništi bez održavanja rasprave. Slijedom navedenog tužitelj predlaže da Sud donese presudu kojom će rješenje tužene oglasiti ništavim, a podredno, ako nađe da se radi o upravnoj stvari, predlaže poništiti rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu tvrdi da je nadležan za postupanje u ovom sporu, a da se njegovo rješenje temelji na načelima i ciljevima iz članka 5. ZEK-a jer je doneseno u cilju sprečavanja diskriminacije operatora i razvoja učinkovitog tržišnog natjecanja. Tvrdi da H1 ima pravo na naknadu za kašnjenje u otklonu kvarova (za uslugu izdvojenog pristupa lokalnoj petlji i uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa) koji nisu u domeni odgovornosti tužitelja jer je tužitelj propustio na vrijeme obavijestiti H1 o toj okolnosti.

Tuženik ističe da izreka rješenja nije neodređena budući da su parametri jasno određeni kako u izreci tako i u obrazloženju rješenja koja se tumači zajedno s izrekom pa slijedom izloženog predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev.

Zainteresirana osoba H1 Telekom d.d. u odgovoru na tužbu tvrdi da je tuženik nadležan za rješavanje navedenog spora. Smatra da tužitelj svojim korištenjem izraza »ugovorna kazna« nastoji dovesti sud u zabludu te dovesti u pitanje nadležnost tuženog za odlučivanje. S tim u vezi navodi kako je veza između predmeta i spora i obveza iz ZEK-a neposredna određena i konkretna pa je tuženik donio pobijano rješenje u granicama svojih ovlasti. Također navodi da je visina naknade koje je tužitelj dužan plaćati operatorima za kašnjenje u pružanju usluga određena od strane tuženog kao regulatornog tijela u okviru regulatorne obveze pristupa i korištenja posebnih dijelova mreže što je kao obvezujuće tužitelj ugradio u svoju standardnu ponudu što također govori u prilog nadležnosti tuženika za odlučivanje u sporovima u vezi navedenih naknada.

U odnosu na naknade za kašnjenje, otklanjanju kvarova/smetnji za usluge veleprodajnog širokopojasnog pristupa zainteresirana osoba ističe kako je upravo tuženik nadležno tijelo koje kroz analize tržišta, a kasnije i kroz Standardne ponude određuje operatorima na tržištu način, uvjete i rokove temeljem kojih su operatori dužni postupati, a posebno operatori koji imaju značajnu tržišnu snagu. Ističe da su rokovi za otklanjanje kvarova/smetnji izričito propisani te da ih se tužitelj bio dužan pridržavati. Ističe da je rješenje tuženika u potpunosti zakonito s obzirom na članak 8.5.1. Standardne ponude za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa koja je bila u primjeni do 1. listopada 2013. kojom je propisan postupak otklona smetnji koji podrazumijeva i pravo operatora u ovom slučaju zainteresirane osobe na naknadu za kašnjenje u otklanjanju smetnji a sam postupak nije nikako predviđao iznimku za kašnjenje uzrokovane od strane treće osobe. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

U prvom redu valja navesti da je Sud spor riješio bez održavanja rasprave u skladu s odredbom članka 36. stavka 1. točke 4. Zakona o upravnim sporovima (»Narodne novine« 20/10., 143/12. i 152/14. – dalje u tekstu: ZUS). Naime, tužitelj osporava samo primjenu prava, činjenice su nesporne, a stranke u tužbi i u odgovoru na tužbu izričito ne zahtijevaju održavanje rasprave. Iz tužbe proizlazi da tužitelj ne traži održavanje rasprave pod uvjetom